

Sygn. akt: III AUa 1217/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Iwona Szybka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt: VIII U 982/13;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1217/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział II w Ł. dokonał waloryzacji przysługującej M. N. emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2013 roku tj. 996,85 zł przez wskaźnik waloryzacji 104,00%. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2013 roku wyniosła 1036,72 zł

Wyrokiem z 5 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach: M. N. urodził się w dniu (...). Decyzją z dnia 21 lutego 1987 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy rentę inwalidzką II grupy od 1 maja 1986 r. Podstawę wymiaru renty stanowiło przeciętne miesięczne wynagrodzenie osiągnięte w okresie od 1 października 1983 r. do 30 września 1984 r. Decyzją z dnia 8 marca 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w Ł. dokonał waloryzacji dokonując ponownego ustalenia wysokości renty należnej M. N. obliczając rentę od kwoty bazowej podwyższonej do 94,5% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości świadczenia. Wnioskodawca nie zgodził się z tą decyzją i wniósł o ponowne naliczenie świadczenia przez przyjęcie nowej kwoty wynoszącej od 1 marca 2007 r. - 2059,92 zł. Decyzją z dnia 7 marca 2008 r. organ rentowy dokonał waloryzacji dokonując ponownego ustalenia wysokości renty należnej wnioskodawcy obliczając rentę od kwoty bazowej podwyższonej do 100% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia świadczenia. Decyzją z dnia 7 września 2011 r. Zakład

Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał M. N. na podstawie art. 27a ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 z póź.zm) prawo do emerytury z tytułu wieku od dnia 18 sierpnia 2011 r. tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Podstawa wymiaru ustalona została na kwotę 1152,82 zł, zaś wysokość naliczonej emerytury na kwotę 774,34 zł. Decyzją z dnia 19 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie przyznał M. N. z urzędu na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 z póź.zm) prawo do emerytury z tytułu wieku od dnia 18 sierpnia 2011 r. tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Podstawa wymiaru ustalona została na kwotę 1042,41 zł, zaś wysokość naliczonej emerytury na kwotę 925,85 zł. Decyzją z dnia 7 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 118), dokonał waloryzacji emerytury M. N. od dnia 1 marca 2012 r. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29 lutego 2012 r. tj. 925,85 zł kwoty waloryzacji, tj. 71 zł. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2012 r. wyniosła 996,85 zł. Sporną decyzją z dnia 8 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział II w Ł. dokonał waloryzacji przysługującej M. N. emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2013 roku tj. 996,85 zł przez wskaźnik waloryzacji 104,00 %. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2013 roku wyniosła 1036,72 zł. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne. Powołał się na treść art. 88, 89 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.). Wskazał, że zgodnie z Komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2013 r. (Dz.U.08.28.163) wskaźnik waloryzacji rent i emerytur w 2013 wynosił 104,00 %. Oznacza to, że organ rentowy zastosował prawidłowy wskaźnik waloryzacji. Ponadto Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutów skarżącego dotyczących wcześniejszych decyzji organu rentowego w zakresie nieprawidłowego wyliczenia jego świadczenia. Zauważył, że postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od konkretnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem konkretnej decyzji w zakresie przedmiotu przez nią określonego. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym ustalenia dokonane przez organ rentowy w tym w zakresie merytorycznej trafności wydanej decyzji. W niniejszej sprawie skarżący odwołał się jedynie od decyzji waloryzacyjnej, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do badania prawidłowości wydanych wcześniej decyzji i sposobu naliczenia emerytury. Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie była decyzja dotycząca waloryzacji emerytury, która po zbadaniu jej prawidłowości została oceniona przez Sąd jako zgodna z obowiązującymi przepisami prawa. Sąd Okręgowy podniósł też, że postępowania w sprawie wysokości emerytury skarżącego i prawidłowości jej naliczenia toczyły się już w sądzie i zostały prawomocnie zakończone.

Apelację od powyższego wyroku wniósł M. N. domagając uchylenia zaskarżonego wyroku i nie obciążania go kosztami postępowania sądowego. W uzasadnieniu podał, że nie otrzymał odpowiedzi na pytania zawarte w jego piśmie, w którym wnioskował o przywrócenie "Prawa nabytego ustawą z dnia 14 grudnia 1982r.w art.7 /renta inwalidzka/ art.35"/wysokość renty- emerytury/ zmienionych ustawą z dn.17 października 1991r." Zarzucił, że Sąd I instancji pominął pismo procesowe z załącznikami z dn.19 kwietnia 2013r. Podniósł, że Sąd I instancji wyliczył mu emeryturę chorobową na dzień 1 marca 2013 r. na kwotę 1036,72, "a inwalidzka jest 3 080,84 zł, a za ustawy z dn. 17 grudnia 1998 r. z art. 52.1 to kwota 2150,43 zł. brutto – fakt bezsporny."

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu albowiem Sąd Okręgowy wydał trafny wyrok.

Słusznie Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu sądowym była decyzja ZUS z dnia 8 marca 2013r., którą organ rentowy dokonał waloryzacji pobieranej przez M. N. emerytury. Zakres zaskarżenia został bowiem dostatecznie wyrażony w odwołaniu. Z odwołania wynika, że zostało ono złożone w związku z otrzymaną emeryturą za miesiąc marzec 2013r., a skarżący nie zgadza się z wysokością emerytury po dokonaniu jej waloryzacji w marcu 2013r. Prawidłowo Sąd Okręgowy uznał odwołanie za

nieuzasadnione i należycie, wszechstronnie wyjaśnił motywy swojego rozstrzygnięcia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego w tym zakresie nie ma więc potrzeby powtarzania argumentów, które legły u podstaw oddalenia odwołania od decyzji z dnia 8 marca 2013r. Trafnie bowiem Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny i zastosował prawidłowo prawo materialne. Zasadnie powołał się na treść art. 88 i 89 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, które określają zasady waloryzacji emerytur i rent. Jest to prawo powszechnie obowiązujące, które prawidłowo zostało zastosowane przez organ rentowy, o czym Sąd Okręgowy dostatecznie dużo napisał w uzasadnieniu wyroku. Zastosowany przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskaźnik waloryzacyjny – 104% jest zgodny z Komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent. Skoro więc zaskarżoną decyzją organ rentowy dokonał zgodnej z prawem waloryzacji świadczenia M. N., to odwołanie ubezpieczonego podlegało oddaleniu.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że M. N. pobierał od 1986 roku rentę inwalidzką, która od 1 września 1997r. stała się rentą z tytułu niezdolności do pracy na mocy ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz.U.1996.100.461). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty ustalony został na podstawie wynagrodzenia z jednego roku 1983/1984 i wyniósł 61,74%. Renta ta była wielokrotnie waloryzowana, a prawidłowość decyzji ustalających wysokość renty poddana była ocenie sądowej. I tak decyzją z dnia 8 marca 2007r. ZUS dokonał waloryzacji renty obliczając ją od kwoty bazowej podwyższonej do 94,5% przeciętnego wynagrodzenia. Wnioskodawca nie zgodził się z tą decyzją domagając się jej zmiany i ustalenia wysokości renty od kwoty bazowej obowiązującej w marcu 2007r. Kolejną decyzją z dnia 7 marca 2008 r. ZUS dokonał kolejnej waloryzacji renty. Odwołania wnioskodawcy od tych decyzji zostały oddalone przez Sąd Okręgowy wyrokiem wydanym w sprawie VIII U 1758/09. Apelacja wnioskodawcy od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawie III AUa 618/10. Decyzją z dnia 9 marca 2009r. ZUS dokonał waloryzacji renty wnioskodawcy. Odwołanie M. N. od tej decyzji zostało oddalone przez Sąd Okręgowy wyrokiem wydanym w sprawie VIII U 1021/09. Decyzją z dnia 9 marca 2010r. ZUS dokonał waloryzacji renty wnioskodawcy. Odwołanie M. N. od tej decyzji zostało oddalone przez Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie VIII 603/10. Apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny wyrokiem dnia 29 kwietnia 2011r. w sprawie III AUa 1142/10. Z kolei decyzją z dnia 5 września 2011r. organ rentowy odmówił ustalenia renty w nowej wysokości. Od dnia 18 sierpnia 2011r. M. N. pobiera emeryturę, która została przyznana decyzją z dnia 7 września 2011r. w związku z osiągnięciem przez ubezpieczonego 65 lat życia. Wysokość emerytury została obliczona z renty i wyniosła 774,34 zł. Następnie decyzją z dnia 19 września 2011r. ZUS obliczył emeryturę wnioskodawcy na nowo na podstawie art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony został z 20 najkorzystniejszych lat i wyniósł 36,93%. Przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w sierpniu 2011r. wysokość emerytury wyniosła 925,85 zł. M. N. odwołał się od decyzji z 5 września 2011r. i z dnia 19 września 2011r. Po analizie prawidłowości decyzji ZUS co do wyliczenia wysokości świadczeń i ustaleniu, że po nabyciu prawa do renty wnioskodawca nie pracował przez 30 miesięcy oba odwołania zostały oddalone wyrokiem z dnia 5 marca 2012r. wydanym w sprawie VIII 1701/11. Apelacja ubezpieczonego została oddalona przez Sąd Apelacyjny (sprawa III AUa 800/12). Decyzją z dnia 7 marca 2012r. ZUS dokonał waloryzacji emerytury przez podwyższenie emerytury o kwotę 71 zł. W odwołaniu od tej decyzji skarżący domagał się ustalenia emerytury z lat 1994-2003r. i z nową kwotą bazową. Odwołanie od decyzji zostało prawomocnie oddalone w sprawie VIII 1415/12. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że decyzje organu rentowego ustalające wysokość zarówno renty jak i emerytury M. N. były poddane kontroli sądowej i uznane zostały przez sądy I i II drugiej instancji za zgodne z prawem. Zaskarżoną decyzją ZUS dokonał kolejnej waloryzacji prawidłowo dotychczas ustalonej emerytury, która to prawidłowość została potwierdzona wyrokiem sądu z dnia 5 marca 2012r. Waloryzacja ta jest zgodna z art. 88 i 89 ustawy o emeryturach i rantach z FUS. Dlatego też apelacja ubezpieczonego podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.